

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
МОМЪК И ТРИ САМОДИВИ

chitanka.info

Имало едно бедно момче, сираче. Родителите му оставили само един железен топуз. Чужди хора от милост прибрали сирака и го отгледали. Но и те били бедни: едва себе си прехранвали. Когато момчето станало на седем години, почнало да се главява ратай по къщите — колкото за един хляб. Като ходело често по гората и гледало как ловци отиват по лов и се връщат кой с два-три заека, кой с вълк или лисица, кой с някоя сърна или дива коза — много му се искало и то да стане ловец. Но си нямало никакво оръжие освен топуза. Додето пасло овцете или говедата, то се учело да мери с железния топуз: удряло по дърветата, по скалите, по някой заек, когато побегне изпод храстите, и се научило да мери с топуза толкова добре, че улучвало без погрешка, дето и да замери. Додето овчарувало, избило много зайци, лисици, вълци, сърни и мечки. Ръката му станала толкова изкусна в прицелването, че поваляла дори птица, както си лети.

Когато поотраснал, момъкът решил да иде в друга царщина да си търси хляба. Вървял по пътя през полета и гори и се хранел с лов. Като минавал из една планина, срещнал го друг момък.

— Добър ден, побратиме.

— Добър ден.

— Здраво-живо, как си?

— Слава Богу, добре, а ти?

— И аз съм добре, но нямам работа; тръгнал съм да се главявам.

— Ами знаеш ли занаят?

— Занаятът ми е овчарство и говедарство; и от полска работа разбирам, па и по лов ходя. Ето, с тоя топуз, дето замера, все удрям. А ти какъв занаят знаеш?

— Моят занаят е да суча въжета от пясък.

— Нелош занаят. Ако щеш, да вървим заедно да дирим работа.

— Бива — рекъл оня.

Продължили през планината. Срещнали по-натам трети момък; и той бил тръгнал да търси работа. Той пък умее да прави вретена. Вървели, приказвали си, докато се мръкне. Гладни били и тримата: никой нямал хляб. Спрели се на едно заветно място да преспят.

— Вие останете тука — рекъл тоя с топуза, — та наберете дърва и запалете голям огън, а пък аз ще се прошътам из гората — дано убия дивеч, та да вечеряме.

Останали двамината и наклали огън, а ловецът навлязъл в гората. На едно място видял сърна; замерил я с топуза и я убил. Отвлякъл я при огъня, одрали я, опекли я и се наядли добре. Легнали после да спят. На сутринта ловецът ги събудил и пак тръгнали. Надвечер стигнали до един висок връх и оттам се провидяло полето. Тъкмо под полите на планината съзрели къщурка. Те побързали, додето не се е още мръкнало, да слязат от планината, като се надявали, че в къщицата ще намерят хора. Влезли, но никого не намерили.

— Хайде, побратиме — рекли двамата на ловеца, — ти се поразходи, дано убиеш дивеч, а ние ще накладем огън в огнището.

Ловецът излязъл по полето, убил два заека и ги донесъл. През това време побратимите му наклали огън и се разшътали из къщи — да видят какво има. Намерили един котел, няколко паници, лъжици, дребна покъщнина. Когато дошъл ловецът със зайците, те му показали покъщнината и рекли:

— По всичко се вижда, че тук живеят хора. Но къде са сега? Да останем за два-три дена в тая къщурка — да си починем и да видим кой е стопанинът ѝ.

Вечеряли, легнали си; на другия ден ловецът рано-рано тръгнал по гората и убил един елен; одрали го, изрязали го на късове и закачили късовете на тавана. Ловецът тръгнал пак по гората, другият рекъл да обиколи наоколо, за да разбере има ли някъде наблизко град или село, а третият налял в котела вода от един извор наблизко, разпалил огъня, насякъл месото и го турил в котела да ври. Дошло пладне, но другарите му още не се връщали. На вратата се показала една баба — грозна, суха, пъпчива.

Бабата влязла, поогледала се, па рекла:

— Нещо на хубаво ми мирише, синко. Ти трябва да си сготвил добър обед. Я ми дай, моля ти се, да хапна малко, че съм прегладняла.

Той взел една паница и се навел над котела да сипе на бабата гозба, но тя го ударила три пъти по главата и той паднал в несвяст.

Когато се свестил и погледнал наоколо, бабата си била отишла, а котелът бил празен; бабата изяла всичкото ядене. Дошли другарите му и той им разказал какво се случило.

На другата заран останал да готви другият, а двамината излезли. На пладне бабата пак дошла, та поискала гозба, както била поискала от първия. И той се навел да ѝ сипе, тя и него ударила, той паднал, а

бабата изяла гозбата и си отишла. Върнали се другарите му тоя ден порано; намерили го, че лежи в несвяст на земята. И той не можал да каже нито отде е дошла бабата, нито накъде е отишла.

На третия ден ловецът рекъл на двамата си побратими:

— Вие вървете днес, дете ще вървите, а мене оставете да готвя. Чудя ви се на ума как може една вещица да повали такива мъже и да изяде цял котел гозба, а те да я не видят.

Двамата излезли, а той останал, запалил огън, нарязал месо, турил го в котела и оставил гозбата да ври. Когато се сготвило ястието, снел го от огъня, па седнал настрана да чака другарите си. Тъкмо дошла пладнина, вратата се отворила и се показала бабата. Очите ѝ били като на змия, без клепачи, жълти и неподвижни: кожата ѝ била сбръчкана като на костенурка; ръцете ѝ били дълги и сухи, само кости, с дълги нокти — като на орел.

„Това не ще да е баба — си помислил ловецът и приготвил топуза. — Сигурно е ламя, която денем се преструва на човек, а нощем ходи да яде хората и да пие кръвта на добитъка.“

Бабата се примолила и на тоя момък да ѝ даде гозба. Той взел в дясната си ръка топуза, а в лявата една паница и се навел уж да гребне ястие, но очите му били все в бабата. Тъкмо мръднала тя с дигната плесница към него, той извадил топуза и я праснал по челото, та я пребил. После я хванал за крака, измъкнал я навън, влякъл я, влякъл, докато я довлякъл до една долчинка, и я оставил там. След това се върнал да чака другарите си. Минало малко и те дошли.

— Е, как е, побратиме? — запитали го двамината още отдалеч. — Има ли с какво да ни нахраниш?

— Ще се намери — рекъл им той. — Има и да ядете, има и да остане.

Те влезли в къщурката; гледат: гозбата неначената. Почудили се. Той им разказал какво било станало.

След като тримата побратими се наобядвали, двамата легнали в къщурката да поспят, а ловецът излязъл отвън, та легнал под сянката на едно дебело дърво. Както си лежал, току се помрачило небето към оная страна, дете било долчето с убитата ламя, сякаш паднал тежък облак. Юнакът си понадигнал главата, да види що е, и видял, че натам отиват три хубави девойки. Той се скрил зад дървото — да разбере какво ще правят. Момите стигнали до долчинката, навели се над

ламята и я дигнали, та я понесли. И трите моми били хубави, но третата била най-хубава: като слънце ѝ светело лицето. Те понесли бабата към планината, а той задебнал след тях. Все по тях, все по тях, минал полето, навлязъл в гората, почнал да се катери по една пътека между скалите. Момите все вървели и посели убитата ламя. — Дълго ходили по планината, докато стигнали до гребена; оттам се смъкнали в една гора с много високи дървета и отведнъж изчезнали, като че потънали подземи. Юнакът се почудил, огледал се насам, натам: момите ги нямало — сякаш земята се разтворила, та ги погълнала. Той стигнал на онова място, дето ги бил видял в последния миг, и забелязал малка пещера сред буйни дървета, отгоре цяла обрасла с повитица и къпинак. Влязъл в пещерата и видял капки кръв: разбрал, че оттам са минали момите с ламята. Походил малко навътре и отведнъж зейнала широка дупка — право надолу, като кладенец. Погледал юнакът в дупката: тъмно, нищо се не вижда. Върнал се. Другарите му вече се били навечеряли и се тъкмели да си легнат. И той хапнал надве-натри, па си легнал.

Сутринта станали на ранина. Когато се приготвили да тръгнат, ловецът им рекъл:

— Ние се наговорихме да дирим работа, но вие не знаете каква хубава работа ни се е отворила, стига да успеем да я свършим.

И той им разказал всичко, що бил видял миналия ден. Те настояли веднага да ги заведе. Дошли до пещерата и видели дълбоката дупка.

— Ето — рекъл им той, — побратими, в тая дупка изчезнаха трите моми. Хайде сега намерете средство да влезем и ние.

— Тя е лесна — казал единият. — Аз ще усуча въже от пясък, а другарят ни, който е майстор на вретена, ще издяла чекрък, за да навием на него въжетото. Ще спуснем едного — да види докъде води дупката и какво има долу.

Когато въжетото и чекръкът били готови, почнали да се карат кой да влезе. Хвърлили жребий: паднало се на тоя, дето бил изплел въжетото. Вързали го през кръста и почнали да отвиват чекръка с въжетото. Отвивали, отвивали, но и половината въже не били отвили, когато онзи в кладенеца почнал силно да клати въжетото, те разбрали, че работата му е опасна, и го изтеглили навън. Той бил цял побледнял от страх и треперел като лист.

— Какво има вътре? — запитали го побратимите му. — От що се уплаши?

— Оставете се! — рекъл той, като дошъл на себе си. — Една мрачина вътре — страх да те обземе: нищо се не вижда. Тъкмо почна под мене да свети — като запърхаха ония страшни крила: змей ли беше, ламя ли беше, не разбрах.

— Тъй ти се е сторило — рекъл тоя с топуза. — Я да хвърляме жребий, да видим кой да влезе втори!

Хвърлили пак жребий; паднало се на вретенаря. Спуснали го. Но и той скоро-скоро заклатил въжето, та трябвало да го изтеглят. И той се бил цял разтреперал: побледнял, пожълтял, зъбите му тракали от уплаха. И той почнал да разказва:

— Страшно, страшно! Като се изви нещо като ледена вихрушка, па ме завъртя, па почна да ме дърпа надолу! Аз се мъча да разклатя въжето, а онова ме дърпа, та цял съм се вцепенил, не мога да се помръдна. Струва ми се, че сто лами се бяха наловили една за друга и ме теглеха надолу; добре, че ме извадихте!

— Какви лами, какви змейове! — викнал тоя с топуза. — Страхливци сте вие, и това си е! Я ме вържете, па дръжте хубаво въжето и ме спущайте! И чак когато усетите, че поклатя три пъти въжето, тогава ме изтеглете!

Вързали ловеца и го спуснали. Той стигнал долната земя. Развързал се и тръгнал да види къде се намира. Гледал и се чудел: едно поле равно, широко и зелено, само цветя и трева. Цветя, каквито нямало на горната земя, и трева — висока до пояс. А по-натам — високи, хубави дървета, птици пеят. Той гледал и се чудел:

— Къде съм попаднал? И тука грее слънце като горе. И тука зреят плодове, пеят птици, растат буйни дървета и хубави дъхави цветя. Кой да си помисли, че под тая планина имало земя, по-хубава от нашата!

Юнакът стиснал до едни високи дървета и отведнъж видял три моми, че плачат над един пресен гроб. Щом го видели, скочили и се разтреперали от страх.

— Не бойте се, хубави девойки! Не съм дошъл да ви убивам, ами да ви взема със себе си; ние сме трима побратими, а вие — три сестри; всеки от нас ще си вземе за жена по една от вас. Ако се спуснете да бягате, ще ви стигна: няма да ми убегнете! Елате по-хубаво с добро!

И той повел момите към въжето. Вързал най-напред най-старата и заклатил въжето три пъти; ония отгоре го изтеглили. Гледат: една хубава мома. Почнали да се карат кой от двамата да я вземе: толкова им се харесала. Единият викал:

— Моя ще бъде, защото аз въртях чекръка.

Другият викал:

— Моя ще бъде, защото аз дърпах въжето нагоре: мене ми беше по-тежко.

Тогава момата рекла:

— Долу стоят сестрите ми. Пуснете въжето, та ги изтеглете, или вържете мене, та ме спуснете, защото аз не се делия от сестрите си.

Едва тогава двамата побратими си спомнили, че има още две моми. Пуснали въжето, юнакът вързал по-малката сестра и те я изтеглили из дупката. Тя била по-хубава от сестра си. Побратимите забравили първата и почнали да се карат за тая.

Карали се, докато двете сестри им се примолили да спуснат въжето, за да изтеглят и най-малката им сестра.

Теглили, теглили, изтеглили я. Но тя била най-хубава от трите и побратимите почнали да се карат сега за нея. И единият искал да я вземе, и другият. А тя рекла:

— Юнаци, когато останах сама на долната земя, след като бяхте изтеглили сестрите ми, юнакът, който ги беше вързал с въжето една по една, ме прегърна и запита искам ли да му стана жена. Аз му казах, че искам. Недейте се кара за мене: аз няма да бъда на никого от вас, защото съм дала дума на другаря ви. Пуснете въжето, та изтеглете юнака: нека той отсъди коя чия ще бъде!

Но побратимите не искали и да чуят. Единият викал: „Моя ще бъде!“ и я дърпал към себе си, а другият настоявал: „Не, моя ще бъде!“ — и го блъскал, за да му я отнеме, а юнакът в долната земя чакал да му спуснат въжето, но никакво въже не се показвало.

Стъмнило се, юнакът все чакал, но побратимите му не спуснали въжето. Той преспал там, дете бил, защото не знаел накъде да върви в тъмнината. Като изгряло слънцето на сутринта и въжето още не се показвало, момъкът разбрал, че другарите му са го излъгали, та няма защо да седи напразно да чака. Тръгнал по ливадите, накъдето му видят очите; ходил цял ден, ял овошки, но никъде не видял извор, поточе или река; жаден бил, а нямало вода за пиене. Никъде по пътя си

не срещнал село или град; дори не можал жив човек да види — да го запита на коя земя се намира. Тъй вървял юнакът и по мрачина, докато капнал от умора. Стигнал най-сетне до един извор, навел се над него, но не можал да види вода. „Тоя извор ще да е сух“ — помислил и понеже бил много уморен, легнал до извора да спи. В сухия извор се събирали по среднощ на приказка дяволите. И тая нощ се събрали, глъчката им била толкова голяма, че момъкът се събудил, но като чул страшни гласове, престорил се пак на заспал. Един стар дявол рекъл:

— Ей сега, като минавах отгоре, за да вляза тук, прескочих един заспал човек. Той не е като тукашните. Знаете ли го отде е?

Един млад се обадил:

— Аз го видях преди един ден как влизаше през пропастта от горната земя в долната.

— Малко знаеш — обадил се друг. — Аз знам, че на него е съдено да убие халата, която не дава на тукашните хора да си наточат вода от езерото.

— Знаеш зер — присмял му се старият дявол. Как ще убие халата, когато тя е с четиридесет глави? Толкова големи юнаци е затрила вече. Отрежат ли ѝ една глава, наместо нея мигом израстват десет.

— Ще я убие рекъл пак оня. — Ако я удари в тила, зад четиридесетте глави, тя няма вече и да шавне.

Тъй си приказвали дяволите до потайно време, а после сухият извор онемял и момъкът заспал. Щом се съмнало, гой станал и продължил пътя си. Към пладне стигнал до високо бърдо, отдето се виждала цялата околност. Оттам съзрял едно езеро, а близо до него хубав град, стегнат с висока каменна стена. Вгледал се той в езерото и видял всред водата едно страшно многоглаво чудовище. „Това ще да е оная хала — помислил си юнакът, — за която си приказваха тия в сухия кладенец.“ Той побързал да слезе от бърдото — да го не види халата — и почнал да обмисля как да я изварди, та да я удари по врата, отдето се разклоняват четиридесетте ѝ шии. Както вървял замислен, видял една баба, много стара, превита одве, че се подпира с тояжка и върви към бърдото. Той се запътил насреща ѝ и рекъл още отдалеч:

— Добра среща, бабо.

Тя си дигнала главата, погледнала зачудено юнака и му направила с ръка знак да мълчи. Сетне го уловила за ръката и като го

отвела доста надалеч, рекла му:

— Вика ли се тъй? Ами ако те чуе халата? И тебе ще изяде, и мене!

А той попитал бабата:

— Щом се боиш от халата, бабо, защо беше тръгнала към бърдото?

— Ех, синко — рекла старата, — ти мене не гледай! Видял ли си някъде човек по тия места? Всички са се изпокрили: страх ги е от халата. Но на нас ни е казано, че ще дойде юнак от горна земя — и той ще я убие. Четиридесет дена стана вече, откак е запръхтяла тая пуста хала по тия места: никому не дава да приближи до езерото — вода да гребне; всички напада и разкъсва. Колкото юнаци се опитваха да ѝ се изстъпят, все ги разкъса. Колкото моми и жени дойдоха с менци и кърчази, да си наляят вода, не се върнаха. Ти знаеш ли, че ние вече четиридесет дена само сълзи прием? Но тая ноц, ни се каза, че юнак от горна земя бил слязъл и той щял да затрие халата. Аз съм дошла да го чакам, та щом се вести, да го отведа при царя: той му е приготвил кон и оръжие.

— Е, хайде, бабо — рекъл момъкът, — да идем при царя: аз съм дошъл от горната земя.

— Не ми се вярва — рекла бабата — ти да си. Оня юнак е убил ламя, а ти с какво ще я убиеш: нямаш оръжие.

— Я ме води, бабо, при царя! — викнал момъкът. — Аз убих ламята и трите ѝ дъщери дойдоха да си я приберат. Заровиха я тук — на един ден път от това бърдо, — а аз ги вързах и въжето ги изтегли на горната земя.

Като чула това, бабата повела юнака към една пещера отстрани на бърдото: оттам се влизало в дълъг подземен проход, който извеждал право в двореца. Стигнаха до една желязна врата. Бабата потропала с тояжката си, вратата се отворила и те се намерили в двореца. Притекли се царедворци и стражари да ги посрещнат. Отвели юнака при царя.

— Този е — рекла бабата, — царю честити, юнакът от горна земя.

Царят бил голобрад старец. Той погледнал юнака в очите и рекъл на царедворците, които били наоколо:

— Той ще да е.

И всички царедворци паднали, та му се поклонили. После го завели в една широка стая — да си избере оръжие. Той гледал, гледал, но нищо на взел, защото знаел да върти само своя топуз. На излизане се загледал в един голям лъскав щит от сребро; щитът бил толкова лъскав, че в него се оглеждала цялата стая, с всичко, що имало в нея. Юнакът си помислил малко, па взел щита и го изнесъл. Когато отишли при царя, момъкът казал:

— Оръжие за мене няма тука, но и това, дето го имам, ми стига; само тоя щит ще ми дадеш: без него не мога.

Той взел щита, минал пак през подземиято и излязъл на бърдото, като си криел лицето с дигнатия щит да го не види халата. Но тя в това време спяла накрай езерото. Юнакът сложил щита на брега тъкмо срещу слънцето и се свил зад него. Сребърният щит блестял толкова силно, че халата се пробудила от блясъка и се хвърлила към лъскавия кръг; но тя видяла в него своето отражение и помислила, че срещу нея излиза друга многоглава хала; тя се разлютила и от очите ѝ почнали да изскачат искри, а от устата — буйни пламъци. Дръпнала се назад халата, дръпнала се и оная, приближила напред — и оная приближила. Халата се ядосала още повече, кипнала от злина и си събрала главите, за да се хвърли изведнъж върху другата хала. Като видял юнакът, че тилът на халата се показал, подал се иззад щита и замахнал силно с топуза, та ударил чудовището. Халата ревнала толкова силно, че дори каменните стени на града се разклатили. Сетне паднала мъртва в езерото; цялото езеро се развълнувало — като вода, която ври; вълните пръснали толкова надалеч, че опръскали и хората, които гледали от върх крепостните стени. Юнакът приближил, та изтеглил убитото чудовище от езерото — да не размъти с кръвта си водата — и се върнал в града. Като го видели, че приближава към стените с топуза и щита, царят и царицата заповядали да отворят желязната врата; всички го срещнали с радостни викове и целият град паднал да му се поклони. Царят и царицата слезли от колесницата, царят прегърнал момъка и му рекъл пред всички сбрани:

— Сам Бог те е пратил, синко, от горната земя — да ни отървеш от тая проклета хала. Ти спаси цялото ми царство. Ела сега с мене в двореца на гости. Аз ще те направя пръв в моето царство; все от дясната ми страна ще седиш.

И той качил юнака в колесницата — да седне от дясната му страна — и колесницата потеглила към двореца. Като стигнали там, царят поръчал да донесат на юнака най-хубава премяна — да се облече, както прилича на пръв царедворец. Сетне свикал всички големци на угощение в чест на момъка. Но юнакът стоял натъжен и замислен. Царят го попитал на трапезата защо не е весел, а той рекъл: Всичко хубаво, царю честити, но една голяма грижа имам. Тежка работа ме чака в горната земя. Трябва да се върна, само че не зная как.

Царят казал тогава на юнака: От тук до вашата земя друм няма. Но все ще се намери средство да отидеш. Аз имам брат, от мене два пъти по-стар; той е цар на животните по тая земя: него иде питаме.

И царят пратил бързоходци да отидат при брата му и да го повикат. Онзи бил побелял старец, с брада чак доземи; от старини не можел вече да ходи, та го крепели четирима души. Ослепял бил и чувал толкова слабо, че хората му говорили с волски рог в ухото.

— Кой ме вика? — запитал той, щом влязъл. — Не ви ли е грях да ме тревожите?

— Прощавай, брате! — рекъл му царят. — Важна работа ме кара да те викам. Дошъл е от горна земя голям юнак; той уби халата, която ни пречеше да черпим вода, и сега иска да си отиде, а не знае как да се изкачи на горната земя.

Царят на животните рекъл:

— Наврѣх планината, дете живея аз, има два луди овена: един чер и един бял: те се бият, та се тресе земята. Когато се ударят с челата, белият полита чак до горната земя, а черният — чак до тая под нас. Ако юнакът успее да се хване за белия овен, оня ще го отнесе на горна земя.

Момъкът се сбогувал с царя и тръгнал с брата му. Старецът живеел наврѣх една висока планина, в пещерен дворец. На тая планина имало широка поляна; отстрани на поляната се спускали стръмни пропасти: дъното им се не виждало. На тая поляна се срещали двата овена — да се бият. Царят на животните извел момъка на поляната и му дал една миризлива трева, па му казал:

— Когато видиш, че слезе белият овен, ти ще му хвърлиш тревата и като почне да яде, ще се пъкнеш под него и ще се вкопчиш за вълната на гърба му. Но недей се излъгва да се качваш на гърба му, нито пък си подавай главата, защото, като почне да се бие с черния

овен, от рогата и от устата му излизат пламъци, та ще изгориш. Стискай се здраво за руното му и той ще те отнесе на горна земя. Като полети нагоре, той ще усети, че му тежи нещо, и ще рече: „Каквото има на мене, да падне!“, но ти се не отпускай; а щом стигне на горна земя, овенът ще рече: „Каквото има на мене, да се държи!“ — и ти тогава се пусни.

Юнакът взел тревата и легнал сред поляната. Излязъл белият овен — едър като вол, бесен от сила, с пламтящи рога; руното му блестяло като сребро. Когато се разтичал по поляната, разтърсила се планината. Овенът видял човека и полетял право към него — да го стъпче, но като приближил, юнакът подал тревата и овенът почнал да яде. Тогава от устата му излязла пара — гъста като бяла мъгла — и покрила всичко наоколо. Юнакът се пхнал под корема на овена и здраво се уловил за дългото му руно. След малко се задал и черният овен; и той бълвал пламъци, пръхтял и разтърсвал с тропота на нозете си планината. Двата овена полетели един към друг и се ударили толкова силно с челата си, че се чул гърмеж — сякаш се пука скала; юнакът едва се задържал. След това овните отведнъж отскочили един от друг: черният полетял надолу, а белият — нагоре. Юнакът чул силен рев: „Каквото има на мене, да падне!“, но се хванал още по-силно за руното. Летежът нагоре бил много бърз; малко след това се чул втори рев: „Каквото има на мене, да се държи!“ — и юнакът се пуснал. Когато се опомнил, видял, че лежи наврѣх една висока планина: тя била същата, където бродил преди няколко дни със своите побратими. Овенът ни се чул, ни видял: той се бил върнал в долната земя.

Юнакът станал и се запътил да търси другарите си. Той скоро ги намерил, защото, като походил малко, чул отдалече гласовете им: „Моя е: аз ще я взема!“, „Не е твоя: моя е; аз ще я взема!“ Момъкът доближил до мястото, откъдето се раздавали гласовете, и видял, че двамата му побратими стоят до кладенеца и се карат за най-малката мома. Тя седяла на тревата вън от пещерата и плачела. Щом го видяла, макар че бил облечен с дрехи от свила и от сърма, украсени с бисер и скъпоценни камъни, момата го познала и надала радостен вик, но той ѝ дал знак да мълчи и влязъл в пещерата. Побратимите му не го познали; те помислили, че това е царят на оная страна, тръгнал по лов, и щом го видели, млъкнали гузно от страх. А той им викнал с престорен глас:

Кои сте вие и защо надавате тия викове? Защо се карате като луди? Пропъждате лова наоколо.

Па като се обърнал и видял момите, че плачат, още по-строго извикал:

— Какви са тия моми и защо плачат? Вие сте им направили някаква злина. Защо мълчите? Отговаряйте по-скоро или ще ви взема главите и на двамата!

Тогава единият от побратимите се осмелил, та казал:

— Царю честити, ние двама намерихме тия три моми тук, в пещерата. Най-малката ни се най-много хареса, та за нея се караме. Всеки иска да я вземе за жена.

— Аз като цар на тая страна ще отсъдя кому се пада момата по право. Турете си и двамата ръцете ей на това дърво!

Те си турили ръцете на дървото, а момъкът бързо замахнал с топуза, та разцепил дървото дотолкова, щото да стисне като с клещи ръцете им чак до лактите. Те почнали да се извиват като змии и да пицят, а той им рекъл:

— Ще стоите тука, додето дойде оня ваш побратим, когото спуснахте на долната земя, да ви извади ръцете.

Те го познали тогава и почнали да му се молят да ги освободи, а той им рекъл:

— Толкова време се карахте вие двама за чужда мома; другарят ви се беше намерил в чудо, като чакаше да му спуснете въжето, за да го извадите, а вие си и не спомнихте за него. Сега аз имам работа: отивам да се женя за най-малката мома, а след това ще вървя да търся момци за двете си балдъзи. Чак след като оженя и тях, ще дойде ред да помисля за вас.

И като рекъл това, юнакът повел със себе си трите моми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.